

Tisková zpráva – Praha, 28. května 2025

Kunsthalle Praha představí první společnou retrospektivu Anny-Evy Bergman a Hanse Hartunga, významného páru abstraktního umění

Od 5. června 2025 v Kunsthalle Praha poběží výstava *A nic nás nerozdělí*. Přináší nový pohled na jeden z nejvýjimečnějších a tiše radikálních uměleckých párů dvacátého století. Umělecká díla Anny-Evy Bergman a Hanse Hartunga se společně představí ve velké výstavě obšírně mapující celý rozsah jejich propletených životů a umělecké tvorby. Součástí výstavy je více než 300 děl, od významných maleb a vzácně vystavovaných skic, přes fotografie, předměty ze ateliérů a osobní artefakty, po korespondenci a umělecká díla, která si pár navzájem daroval. Výstava, jejíž kurátorského pojetí se ujali Theo Carnegy-Tan a Pierre Wat, byla připravena ve spolupráci s francouzskou Fondation Hartung-Bergman. Nabízí intimní podívanou na několik desetiletí trvající umělecký dialog formovaný odloučením, opětovným shledáním a přetrvávající tvůrčí blízkostí.

Neznámý fotograf, Anna-Eva Bergman and Hans Hartung, Leucate, 1929.

Anna-Eva Bergman & Hans Hartung: A nic nás nerozdělí

5. června – 13. října 2025

Galerie 1 & 2, 900 m²

Kurátoři: Theo Carnegy-Tan (Kunsthalle Praha), Pierre Wat (Fondation Hartung-Bergman)

Ve spolupráci s Christelle Havranek (hlavní kurátorka Kunsthalle Praha) a Thomasem Schlesslerem (ředitelem Fondation Hartung-Bergman).

**Kunsthalle
Praha**

„Věříme, že je naší odpovědností přezkoumávat uměleckohistorické narativy a přispívat ke komplexnějšímu porozumění minulosti. Tato retrospektiva si klade za cíl nabídnout nový pohled na umělecký dialog mezi Annou-Evou Bergman a Hansem Hartungem, a rovněž dát Bergman uznání, které si zaslouží – její tvorba byla totiž po dlouhou dobu zastíněna slávou jejího partnera,“ vysvětluje Christelle Havranek, hlavní kurátorka Kunsthalle Praha.

Bergman a Hartung se potkali v roce 1929 v Paříži. Ve stejném roce se vzali a rychle dospěli k blízkému partnerství jak v umění, tak v životě. Často cestovali a neustále spolu sdíleli své myšlenky. Navrhli vlastní dům na Menorce, společně objevovali Evropu a dále rozvíjeli své osobité umělecké přístupy. Po rozvodu v roce 1937 strávili patnáct let odděleně. Toto období bylo poznamenáno válkou, nemocí a proměnami. Hartung utrpěl zranění během druhé světové války a svou tvorbu transformoval skrze naléhavost a improvizaci. Bergman se vrátila do Norska, kde dospěla k vizuálnímu jazyku inspirovanému geologií, mytologií a polární září. Znovu se shledali v roce 1952, a následně se opět vzali v roce 1957, aby mohli žít společně – nezávisle, ale v hlubokém dialogu. Postupem času se stali jedním z nejvýznamnějších uměleckých párů 20. století, po boku slavných dvojic jako Sonia a Robert Delauney či Sophie Taeuber a Hans Arp.

„Na partnerství Hanse Hartunga a Anny-Evy Bergman je pozoruhodné, že si byli velmi blízcí a zároveň si oba uchovávali velkou míru samostatnosti. I přesto, že prožili většinu života společně, dospěli ke zcela odlišným výtvarným stylům čerpajícím z řady společných zájmů, včetně přírodních živlů, vesmíru či hudby. Současně však vzájemně hráli důležitou roli ve formování umělecké tvorby svého protějšku. Tento protipól sdíleného a odlišného představuje ústřední téma celé výstavy,“ přibližuje spolukurátor výstavy Theo Carnegie-Tan z výstavního týmu Kunsthalle Praha.

Výstava mapuje tuto neutuchající výměnu a taktéž evoluci jejich ateliérů a domova ve francouzském městě Antibes, kde společně žili a pracovali až do smrti. Hartung byl klíčovou postavou ve formování gestické abstrakce. Jeho expresivní tvorba ostře kontrastuje s Bergmaninými prosvětlenými kompozicemi, inspirovanými krajinou a přírodními formami. Jejich umělecké vize byly inspirované přírodními živly – vodou, ohněm, zemí a vzduchem – i společnou fascinací vesmírem, hudební harmonií a architektonickým řádem. Oddělené ateliéry, denní rytmy a rituály darování uměleckých děl ukazují na hluboké pouto, ve kterém byla stěžejní jak blízkost, tak autonomie.

„Naše výstava je jako cop – proplétá dvě trajektorie, dva osudy a dva soubory děl, které se znovu a znovu setkávají, ale nikdy zcela nesplynou,“ dodává spolukurátor výstavy Pierre Wat, spisovatel a profesor dějin umění na Univerzitě Paříž 1 Panthéon-Sorbonne.

Návštěvnictvo v Kunsthalle Praha uvidí nejen významná díla vytvořená napříč šesti desetiletími, ale také fotografie, intimní dopisy, nástroje z ateliérů a archivní materiály, které přibližují vnitřní svět umělce a umělkyně. Jednou z nejpůsobivějších součástí celé výstavy jsou díla, jež si vyměňovali napříč společným životem, a která nabízejí vzácný pohled na vzájemné uznání jako tvůrčí akt.

Výstava vznikla v úzké spolupráci s nadací Fondation Hartung-Bergman (sídlicí v Antibes, kde manželé strávili závěrečné dekády svých životů) bez jejíž velkorysá podpory by realizace nebyla možná. Jakožto správce sdíleného dědictví obou manželů poskytla Fondation Hartung-Bergman klíčová díla, archivní materiály a důležité kurátorské poznatky. Misí nadace je uchovávat, zkoumat a propagovat dílo Bergman a Hartunga, a také podporovat nové pohledy na jejich význam v kontextu moderního a současného umění.

Výstavu doprovází bohatě ilustrovaný katalog, vydaný ve spolupráci s francouzskou nadací a distribuovaný berlínským nakladatelstvím Hatje Cantz. Kromě rozsáhlé fotografické dokumentace obsahuje tato publikace také kurátorské eseje a nové příspěvky od Theo Carnegy-Tana, Pierra Wata, Thomase Schlessera, Pauliny Mari, Catheriny Millet a Camille Morineau.

Návštěvnictvo se dále může těšit také na doprovodný program k výstavě, jehož součástí budou komentované prohlídky, tvůrčí workshopy s místními umělci a designery. Výstavu bude dále rozvíjet také nový semestr kurzu o současném umění TransformArt.

„Výstava „A nic nás nerozdělí“ klade otázky o tom, co to znamená být s někým hluboce propojený, a přesto si uchovat vlastní osobitost, i o našem vztahu k umění, přírodě, vesmíru a vznešenosti. Tato témata přitom hluboce rezonují i v dnešním světě. Obzvlášť symbolické je, že se toto umělecké prolnutí uskuteční právě v Praze, tedy ve městě, které hrálo v propletených životech Bergman a Hartunga významnou roli,“ dodává na závěr Ivana Goossen, ředitelka Kunsthalle Praha.

Návštěvnictvo mladší 26 let může využít bezplatného členství, které jim přináší vstup zdarma na veškeré výstavy v Kunsthalle Praha.

Výstava se koná pod čestnou záštitou Velvyslanectví Francie v České republice.

Kunsthalle Praha děkuje svým partnerům (The Pudil Family Foundation, My Clinic, Dentons).

Kontakt pro média

Zuzana Dusilová / +420 721 034 543 / zdusilova@kunsthallepraha.org

POZNÁMKY PRO REDAKTORKY A REDAKTORY

Anna-Eva Bergman (1909–1987)

Anna-Eva Bergman se narodila ve Stockholmu. Její matka byla Norka, otec Švéd. V roce 1929 se přestěhovala do Paříže, kde následně studovala na akademii kubistického malíře a učitele Andrého Lhota. Zde potkala Hanse Hartunga, za kterého se ve stejném roce provdala. Mezi lety 1933 a 1934 spolu žili na ostrově Menorca (součásti Baleárských ostrovů), kde její zájem o zlatý řez a architekturu ovlivnil jednoduché formy jejích maleb a akvarelů. Po druhé světové válce ve svých malbách Bergman poprvé využila zlatou fólii, a v roce 1951, po několika letech strávených na ostrově Citadelløya v jižním Norsku, začala malovat struktury kamenů omletých mořským příbojem. Odtud se následně vyvinul tematický repertoár jejích maleb, které zobrazovaly kameny, stromy, hory, hrobky a planety. Tyto archetypální formy, inspirované skandinávskou přírodou a polární září, se staly hlavními motivy Bergmaniny tvorby. V roce 1973 se spolu s Hartungem přestěhovali do francouzského města Antibes, kde si společně navrhli dům a ateliéry, jež jsou dnes sídlem nadace Fondation Hartung-Bergman. Její tvorba se postupně posunula k čím dál jednodušším formám a redukované barevné paletě. Zároveň se Bergman také odpoutala od komponování obrazů na základě zlatého řezu a přidala do svého formálního slovníku dva motivy: vlny a déšť. Anna-Eva Bergman zemřela v 24. července 1987 v nemocnici v Grasse.

Hans Hartung (1904–1989)

Hans Hartung dosáhl mezinárodního uznání jako klíčová figura informelu – výtvarného hnutí, které se zrodilo ve Francii během druhé světové války. Jeho charakteristicky odvážný, téměř kaligrafický styl gestické abstrakce byl formovaný nejen výraznou spontánností, ale také racionalismem vycházejícím z jeho zájmu o vztah mezi estetikou a matematikou, obzvláště harmonie zlatého řezu. Rovněž byl ovšem ukotvený v nezbytnosti: v ranném stádiu své kariéry využíval Hartung čtvercové sítě k reprodukování svých nejzdařilejších abstraktních skic na větších plátnech, kde si nemohl dovolit riskovat s improvizací. Zlom v jeho tvorbě přinesla výhra hlavní ceny za malbu na Benátském bienále v roce 1960. Následně začal svá plátna malovat přímo skrze improvizaci a také se obrátil k experimentům s novými médii – konkrétně s rychleschnoucími akrylovými a vinylovými barvami – a s technikami škrábání a sprejování. Snaha najít rovnováhu mezi spontánností a dokonalostí tvořila stěžejní téma Hartungova malířského stylu až do jeho smrti v roce 1989.

Fondation Hartung-Bergman

Nadace Fondation Hartung-Bergman byla založena v roce 1994 a vychází z životů a přání dvou klíčových figur moderního malířství – Hanse Hartunga a Anny-Evy Bergman. V roce 1960 si společně pořídili dva hektary olivového háje na kopcích u francouzského města Antibes, kde si následně postavili vilu a ateliéry. Toto místo, kde žili a pracovali po zbytek života, je nyní sídlem nadace, která spravuje mimořádnou sbírku děl a archivních materiálů. Jakožto veřejně prospěšná organizace má Fondation Hartung-Bergman za cíl uchovávat, šířit a vystavovat tvorbu Anny-Evy Bergman a Hanse Hartunga jak v Antibes, tak po celém světě.

Kunsthalle Praha

Kunsthalle Praha vznikla v roce 2022 jako umělecká instituce s posláním propojovat českou a mezinárodní uměleckou scénu, představovat inovativní pohledy na umění a kulturu 20. a 21. století a prostřednictvím dynamického, interdisciplinárního programu oslovit co nejširší publikum. Poskytuje prostor pro umělecké výstavy, aktivně podporuje české i zahraniční umělce a umělkyně v tvorbě a prezentaci nových děl, a hostí vzdělávací programy a kulturní akce.

Sídlí v renovované budově bývalé trafostanice, jejíž přestavba vyhrála hlavní cenu Grand Prix Architectů – Národní cenu za architekturu za rok 2022. Kromě galerijních prostorů si návštěvníci může užít také design shop či kavárnu s historickou terasou a výhledem na Petřín a Pražský hrad. Kunsthalle má také vlastní uměleckou sbírku zaměřenou na moderní, poválečné a současné umění. Zatímco sbírka samotná není trvale veřejně přístupná, vybraná díla figurují v jednotlivých výstavách a rovněž jsou k vidění online. Kunsthalle Praha založila jako nestátní a neziskovou platformu nadace The Pudil Family Foundation Pavlína a Petra Pudil.

[instagram.com/kunsthallepraha](https://www.instagram.com/kunsthallepraha)
[kunsthallepraha.org](https://www.kunsthallepraha.org)

Otevřeno denně 11–19 h, ve středu 11–21 h. V úterý zavřeno.

S členstvím zdarma: www.kunsthallepraha.org/stante-se-clenem

Kunsthalle
Praha

Kunsthalle Praha, nadační fond
Klárov 132/5, 118 00 Praha 1
IČO: 04535871 DIČ: CZ04535871